

SRI CHINMOY V PRAŽSKÉM RUDOLFINU

Vzpomínky na Sametovou revoluci, demonstrace a rozjitřenou náladu Prahy v sobotu 17. listopadu obohatila performance do této atmosféry nezapadající. Čeští následovníci Sri Chinmoye, kontroverzního bengálského guru, který působil v USA, zorganizovali v Rudolfinu „Koncert pro Vaše srdce na počest 100. výročí vzniku Československa“.

Vstup na akci byl zdarma, zájemci si ovšem museli s předstihem v pokladně vyzvednout „rezervační poukaz na vstupenku“, lístek pak mohli obdržet v den konání tamtéž. Ukázalo se však, že rezervačních poukazů bylo vydáno mnohem více než reálných vstupenek na vystoupení a už hodinu před koncertem byla kapacita 1100 posluchačů naplněna. Majitelé dalších rezervačních poukazů se tak od pokladny museli vrátit do mrazivé noci s nepořízenou. Dle informace jedné z organizátorek koncertu vyšel pronájem Rudolfinu na 250 000 Kč a na jeho zaplacení se podílelo všech dvě stě aktivních českých žáků Sri Chinmoye.

Chodbami Rudolfinu korzovali natěšení hudbymilovní návštěvníci ve společenských oděvech a evidentně jen málokdo tušil, jaká že muzika se tu bude hrát, a především, kdo byl Sri Chinmoy a jaké je skutečné pozadí koncertu. Pestrobarevná sárí uvaděček napovídala, že asi nepůjde o koncert klasické hudby. S guruem a zároveň skladatelem repertoáru se příchozí mohli blíže seznámit díky nabídce knih a nahrávek na prodejních stolech.

Sri Chinmoy (někdy přepisováno Šrí Činmoy; 1931–2007), zakladatel takzvané integrální jógy, sám sebe považoval za geniálního umělce, nedostižného sportovce a především o sobě hovořil jako o realizaci Boha. Jeho následovníci se s neutuchající činností snaží

propagovat svou víru, že jejich Mistr je duchovní osobností celosvětového významu a formátu. Neúnavně kontaktovali skutečné duchovní autority, politiky, sportovce a umělce a organizovali jejich setkání s Sri Chinmoyem, ten pak těžil ze společných fotografií s celebritami, které mu otevíraly další a další dveře. Guru prostřednictvím žáků organizoval Mírové koncerty a atletické závody. Oddaní oslovovali neinformované úředníky a nechávali po guruovi pojmenovávat ulice, zasvěcovali jeho Mírovým květům letiště, města i celé státy.

Socha, označovaná jako „Modlí se muž“ nebo „Harmonie“, stojí na nábřeží Vltavy u Sovových mlýnů, není nikdo jiný než Sri Chinmoy. Již téměř deset let hledí přes řeku na Národní divadlo.

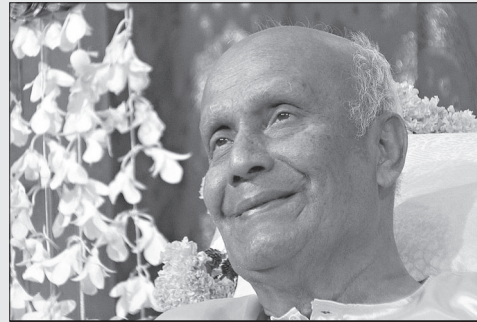
Muzeum Kampa skulpturu dostalo jako dar od žáků a bez znalosti kontextu ji instalovalo do historického jádra Prahy.

Těžkou sladkou vůní santalového dřeva prodchnutý, zcela zaplněný Dvořákův sál se programu dočkal s téměř dvacetiminutovým zpožděním. V úvodní videosekvenci organizátoři vysvětlili, proč má aranžovaná hudba Sri Chinmoye znít právě při příležitosti opožděné oslavy vzniku ČSR. Guru několikrát Čechům i Slovákům žehnal, žáci jej tedy nazvali „vzácným přítelem Československa“. Desetiminutový dokument přetékal chválou a servilitou vůči guruovi – takto se tešá kult osobnosti. Snímek zaznamenal soukromý koncert Chinmoye pro Václava Havla a jemu věnovanou píseň „The Saint-Bird in the Political Sky“ (Svatý pták na politickém nebi). Zavzpomínal na Chinmoyův první koncert v ČSFR v roce 1990 v pražském Paláci kultury i na třikrát zaplněnou hokejovou halu v Holešovicích (1995, 1999 a 2004 – tyto Mírové koncerty byly vždy zdarma a měly masivní reklamu placenou žáky guru). Film neopomenul také jeho nominaci na Nobelovu cenu míru (2007) a to s pompou, jako by ji získal. Připomněl i bizarní „Zvedání světa srdcem jednoty“, při němž guru vzpíral pomocí mechanických převodů a konstrukcí několik osobností českého společenského a politického života, a pak je vyznamenával svým řádem.

Po té již konečně došlo na hudbu, ke třem úvodním instrumentálním skladbám vystoupila dvě dua, respektive trio. Monotónní rozvleklý pláč na duduk nebo indické jamování na sitár nevyvolalo u publika veliký ohlas, naopak ze sálu začali odcházet první nespokojenci. Atmosféře pak nepřidal ani zkrácený videozáznam koncertu Sri Chinmoye, jenž představoval guruovy duchovní improvizace na několik hudebních nástrojů (včetně hraní pěstí na klavír). V plném světle se tu vyjevila jeho charakteristická

hlasová i instrumentální nejistota, ale také (následovníky podporované) sebevědomí, s jakým své neumětelství předváděl.

Pro žáky (nikoli však pro diváky) byl vrcholem dlouhý zá-

Sri Chinmoy. Foto: Wikimedia Commons.

běr na meditujícího Chinmoye s očima v sloup. V této pozici prý dosahoval naprostého sjednocení s Bohem. Proto je černobílá fotografie guruova obličje pořízená během nejvyššího soustředění – takzvaný transcendentál – ústředním bodem meditací všech oddaných. V nezsvěceném publiku se v tu chvíli začal ozývat netrpělivý a rozladěný šepot a občas i ironický smích.

Závěr téměř dvouhodinového koncertu, jehož interprety byli výhradně Chinmoyovi oddaní, byl přeci jen svěžejší a melodičtější. Smíšené čtyřicetihlavé vokální uskupení doprovázející mezinárodní orchestr Sahadeva Ensemble ovšem nepředvedlo působivější představení než leckterý pěvecký kostelní sbor.

Ani autor tohoto příspěvku nevydržel v auditoriu až do konce, po odchodu ho v předsálí oslovil ztřeštěný zaměstnanec Rudolfinu a téměř se slzami v očích jej přemlouval, ať napíše stížnost do Pražské filharmonie, která pronajímá zdejší prostory. „Vždyť do slavné Dvořákovy síně přece patří skuteční umělci a ne kdejaký paskvil...“

Z Náboženského infoservisu
(info.dingir.cz) vybral a upravil
Miloš Mrázek.

✚ NA PŘÍŠTĚ 1/2019

Svůj 22. ročník zahájí časopis *Dingir* tématem

současní evangelikálové.

Tento křesťanský směr je v současném světě mimořádně úspěšný – v Africe, Asii, Latinské Americe, a dokonce i u nás.